

# 1

ทีมสังเกตการณ์ 3 คน ผู้ใหญ่ 2 เด็กอีก 1 กำลังจับตามองเป้าหมายผ่านกล้องส่องทางไกล ไม่ใช่กล้องเลนส์กระจกธรรมดา เพราะเป้าหมายอยู่ห่างกว่ากิโล ไม่มีจุดซ่อนตัวที่ใกล้กว่านั้น พื้นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ แถบนี้โดนแดดเผาจนทุกอย่างเป็นสีน้ำตาลไปหมด จุดซ่อนตัวที่ปลอดภัยและใกล้สุดคือตรงที่ชายทั้งสามปักหลักอยู่ ตรงนี้เคยเป็นธารน้ำไหลเชี่ยว มีต้นเฟินปกคลุมและฝนตกชุก แต่สภาพอากาศเปลี่ยนให้กลายเป็นพื้นที่แห้งแล้งไร้ประโยชน์

ชายทั้งสองนอนคว่ำคลุกฝุ่น แผ่นหลังรับแดดยามอรุณรุ่ง ตามองผ่านกล้องส่องทางไกล ส่วนเด็กชายคุกเขารินน้ำจากกระติก คอยจับตามองหูกกระดิ่งที่อาจเลื้อยผ่านมาใกล้ ๆ

คนพวกนี้มาถึงก่อนฟ้าสว่าง ขับปิกอัพข้ามพื้นที่รกร้างว่างเปล่าจากตะวันตก ใช้ผ้าใบกันน้ำสปรกคลุมรถแล้วเอาหินทับไว้ ยกกล้องส่องทางไกลขึ้นสังเกตความเคลื่อนไหวระหว่างปักหลักตรงพื้นที่ลาดต่ำ ห่างจากบ้านสีแดงหลังนั้นราวกิโลเมตรครึ่งเมื่อแสงอาทิตย์เริ่มโผล่ทางทิศตะวันออก ทั้งสามทำแบบนี้มา 5 วันแล้ว จังหวะนั้นเองเริ่มมีเสียงงมิ่งขึ้น

“กีโอม” ชายคนหนึ่งถามเสียงขึ้นจมูก ลืมตาข้างเดียวอีกข้างยังปิด

เด็กตุนาฬิกาข้อมือ “06.50 น.”

“ใกล้แล้ว” ชายคนที่ดูกล้องบอก

เด็กเปิดสมุดเตรียมจดรายละเอียดเหมือนที่ทำมาแล้ว 4 รอบ

“ไฟในครัวเปิด” ชายคนแรกบอก

เด็กจกดลงสมุด 6.50 ไฟครัวเปิด เห็นครัวเพราะอยู่ทางทิศตะวันตก  
ของตัวบ้าน ตอนนี้อยู่ในครัวยังมีด

“เธออยู่คนเดียวใช่ไหม” เด็กถาม

“เหมือนทุกวัน” ชายคนที่สองหรีตา

เด็กจกดต่อ สาวใช้เตรียมมือเช้า เป้าหมายยังอยู่บนเตียง ดวงอาทิตย์  
ค่อย ๆ ลอยสูงขึ้นทีละน้อย แค่นี้ใจก็ร้อนระอุแล้ว แปดโมงคงโดนเผา  
เกรียม ถัดไปอีกชั่วโมงคงร้อนจนเนื้อเต้น แต่พวกเขาต้องทนอยู่ที่นั่นทั้งวันแล้ว  
ค่อยหลบออกไปไม่ให้ใครเห็นตอนฟ้ามืด

“มานอนต่างห้องนอนเปิด” ชายคนที่สองบอก “เธอดูตื่นแล้ว”

เด็กบันทึก 7.04 ม่านหน้าต่างห้องนอนเปิด

“ฟังสิ” ชายอีกคนเรียก

เสียงปั๊มน้ำทำงานสม่ำเสมอแว่วมาเบา ๆ

“เธออาบน้ำ” คนเดิมบอก

7.06 เป้าหมายเริ่มอาบน้ำ

ไม่มีอะไรน่าสนใจระหว่างนั้น ชายสองคนลัดกลังสองทางไกลลงและ  
ถือโอกาสพักสายตา กะพริบตาถี่ๆ แดดจ้า เครื่องปั๊มน้ำหยุดทำงานหลังผ่านไป  
6 นาที บรรยากาศกลับสู่ความเงียบขณะที่เด็กจกดบันทึก 7.12 เป้าหมายออกจาก  
ห้องน้ำ สองคนนั้นยกกลังขึ้นดูอีกรอบ

“คงแต่งตัวอยู่” ชายคนแรกเดา

เด็กหัวเราะร่วน “เห็นตอนแก้ผ้าหรือเปล่า”

ชายคนที่สองคำรามใส่ “แกมันทุเรศ รู้ตัวไหม” เขาอยู่ห่างออกไปราว  
6 เมตร ตรงนี้มองเห็นวิวหลังบ้านได้ชัดกว่า ห้องนอนเป้าหมายอยู่ด้านบน

7.15 เธอคงกำลังแต่งตัว แล้วจกดเพิ่ม 7.20 เธอน่าจะลงไปกินมือเช้า  
ข้างล่าง

“ต้องขึ้นไปแปร่งฟันข้างบนอีก” ชายคนแรกคาดการณ

ชายอีกคนสลับข้อคอกันพื้น “แน่ละ เด็กนั่นเจ้าจะเปียบจะตาย”

“กำลังปิดม่านหน้าต่าง” คนแรกพากย์ต่อ

ช่วงหน้าร้อน ถ้าห้องนอนแถบตะวันตกของเท็กซัสหันไปทางทิศใต้ เหมือนห้องเป้าหมายรายนี้ ตอนกลางวันจำเป็นต้องปิดม่านไว้ถ้ากลางคืนไม่ ยากนอนในเตาอบ

“เตรียมพร้อม” ชายคนแรกเตือน “พนันได้เลยว่าเธอจะออกไปโรงนา”

ไม่มีใครกล้าพนันด้วย เพราะเป้าหมายทำแบบนี้ตลอด 4 วัน คนกลุ่ม นี้ถูกจ้างมาให้จับตาดูเธอ

“ประตูครัวเปิด”

เด็กบันทึกตามคำบอก 7.27 ประตูครัวเปิด

“ออกมาแล้ว”

เป้าหมายอยู่ในชุดผ้าฝ้ายเปลือยไหล่สลายตาหมากรุกสีฟ้ายาวระเซ่า ผม ที่ยังชื่นมัตรวบไว้ด้านหลัง

“เรียกชุดแบบนี้ว่าไง” เด็กถาม

“เดรสคัลลิ่งคอป” ผู้ใหญ่คนซ้ายตอบ

7.28 ออกมาในชุดเดรสคัลลิ่งคอปสีฟ้า ไปโรงนา

เธอก้าวอย่างระวังตัดลานหญ้าระยะทางประมาณ 60 เมตร ดินบริเวณ นั้นแห้งแตกเพราะโดนแดดเผา เปิดบานประตูโรงนาแล้วหายเข้าไป

7.29 เป้าหมายอยู่ในโรงนา

“อุณภูมิเท่าไร” ชายคนซ้ายถาม

“ราว 38 องศา” เด็กตอบ

“ร้อนแบบนี้เดี่ยวพายุมาแน่”

“รถกำลังมารับ” ชายคนขวาชี้

ทางทิศใต้ บริเวณถนนมีฝุ่นตลบอบอวล รถยนต์คันหนึ่งคลานช้า ๆ เข้ามา

“เธอออกมาแล้ว” คนขวาบอก

7.32 เป้าหมายออกจากโรงนา

“สาวใช้อยู่ที่ประตู”

เป้าหมายหยุดตรงประตูครัว รับกล่องอาหารกลางวันจากสาวใช้ กล่อง พลาสติกสีฟ้าด้านหลังมีภาพการ์ตูน ผิวเธอเป็นสีชมพู เห็นเม็ดเหงื่อซึมขณะ

ก้มลงดึงถุงเท้า จากนั้นหวังเหยาะ ๆ ไปที่ประตูรั้วออกไปที่ไหล่ถนน รถโรงเรียน มาหยุดตรงหน้า ประตูรถเปิด เป้าหมายถือกล่องอาหารก้าวขึ้นบันได จับราว โครเมียมที่สะท้อนแดดเป็นประกาย ประตูปิด ทิมสังเกตเห็นผมลีบลอนด์ผลุบโผล่ตรงขอบล่างของหน้าต่างรถ เสียงเครื่องยนต์ดังพร้อมกับที่ ล้อรถหมุนออกตัว ผุ่นพุ่งตกลงไปตามทาง

เด็กชายบันทึกลงสมุด 7.36 เป้าหมายขึ้นรถโรงเรียน

สายตามองตามรถนักเรียนจนลับหายไปกับถนนสู่ทิศเหนือซึ่งเป็นเส้นตรง แล้วปิดสมุดบันทึกที่รัดยางแน่น หันกลับไปมองบ้านสีแดง สาวใช้เดินเข้าบ้านพร้อมปิดประตูครัว ชายสองคนนั้นลดกล่องส่งทางไกลลง ยกปากเลื้อยตั้งขึ้นกันแดดเผาต้นคอ

07.37 น. วันศุกร์

07.38 น.

**07.39 น.** ห่างไปทางตะวันออกเฉียงเหนือกว่า 480 กิโลเมตร แจ็ค ริชเชอร์ปีนออกทางหน้าต่างห้องพักโมเต็ล ก่อนหน้านั้นเขาเข้าห้องน้ำแปรงฟัน และก่อนหน้านั้นเปิดประตูห้องทิ้งไว้ลมพัดอากาศข้างนอก ตู้เสื้อผ้าอยู่ใกล้ทางเข้าห้อง หน้าประตูตู้เป็นกระจกเงา ในห้องน้ำมีอีกบานไว้โกนหนวด บังเอิญเห็นในกระจก ชาย 4 คนลงจากรถเดินตรงไปทางห้องผู้ดูแลโมเต็ล โชคช่วยจริง ๆ แต่คนอย่างริชเชอร์โชคดีเสมออยู่แล้ว

รถคันนั้นเป็นของตำรวจสายตรวจ ติดตราโลโก้ประตู ตำรวจเมือง รูปเหรียญขนาดใหญ่ตรงกลางมีคำว่า ลับบ็อก รัฐเทกซัส สีคั้นนั้นแต่งเครื่องแบบคาดเข็มขัดห้อยอุปกรณ์พะรุงพะรัง ทั้งปืน วิหุกุ กระบองสั้น และกุญแจมือ เขาไม่เคยเห็นหน้า 3 คน แต่คนที่ 4 ร่างสูงใหญ่ดูคุ้นตา ผมบลอนด์ตัดสั้นด้านข้างและหลัง ไบหน้าอ้วน ๆ แดงเรื่อ แผ่นอะลูมิเนียมสะท้อนแสงตามจุกที่หัก นิ้วชี้ขวาหุ้มผ้าพันแผล

ก่อนหน้าเมื่อคืนเหมือนยังไม่เจ็บตัว และริชเชอร์ก็ดูไม่ออกกว่าเป็นตำรวจเหมือนเป็นไอ้จิ้งคนหนึ่งในฝันมากกว่า เมื่อคืนเขาแวะไปที่นั่นเพราะได้ยินว่าเล่น

เพลงดี แต่เอาเข้าจริงกลับผิดหวัง เลยหันหลังให้วงดนตรีแล้วมานั่งหน้า  
เคาน์เตอร์ ดูทีวีช่องกีฬาไอเอสพีเอ็นที่ปิดเสียงไว้ ภายในร้านอีกทีก็มีนักเที่ยว  
อัดกันแน่น เขาต้องนั่งตัวลีบเพราะมีสองคนขนาบข้าง ข้างขวาเป็นหญิง ข้าง  
ซ้ายเป็นชายร่างยักษ์คนเดียวกันนี่ พอเริ่มเบื่อดูกีฬาไร้เสียงเลยหันมองไป  
รอบ ๆ จึงเห็นชายที่นั่งด้านซ้าย

ชายหุ่นหมึกควายใส่เสื้อยืดขาวกำลังแหะปีกไก่มันเยิ้ม ไช้มันหยดจาก  
คางและนิ้วเนียนลื่น แผงอกมีรอยดำ ๆ เบื่อนเป็นวงกว้าง ริชเซอร์จ้องอยู่  
นาน แต่พอโดนเห็นเข้าเลยเป็นเรื่อง ฝ่ายนั้นตะคอกทำทนาย

“มองใครวะ”

ริชเซอร์ไม่สน

“แกมองใคร” ชายร่างยักษ์ถามซ้ำ

ประสบการณ์บอกให้รู้ว่า ถ้ามองครั้งเดียวอาจไม่มีอะไร แต่ถ้าครั้งที่สอง  
เมื่อไหร่ มีปัญหาแน่ คนถามจะคิดว่าการไม่ตอบหมายถึงกำลังกังวล ทำให้  
อีกฝ่ายเข้าใจว่าตัวเองเหนือกว่า

“แกมองฉันเหรอ” ชายร่างยักษ์ยังกัดไม่ปล่อย

“เปล่า” ริชเซอร์ตอบ

“ไอ้หนู แกอย่าสะอะอะจ้องฉัน”

คำว่า ไอ้หนู พาให้คิดว่าหมอนี่คงเป็นหัวหน้าคนงานโรงเลื่อยหรือไร  
ฝ่าย ไช้ก็พวกกรรมกรในเมืองลับบ็อก คงเป็นกิจการเก่าแก่ แต่ริชเซอร์นึก  
ไม่ถึงว่าเป็นตำรวจ เขายังไม่รู้จักเทกซ์สตีพอ

“อย่ามองฉัน”

คราวนี้ริชเซอร์หันไปจ้องหน้าคนพูด ลองเทียบขนาดตัวเพื่อประเมิน  
สถานการณ์ ชีวิตมีเรื่องให้ประหลาดใจอยู่เรื่อย เขารู้ว่าสักวันต้องเจอกับคน  
ที่พลังกำลังแข็งแกร่ง คนที่ทำให้เขาเครียดได้ แต่ไม่ใช่วันนี้แน่นอน เขายิ้มแล้ว  
เบือนหน้าไปทางอื่น

ชายร่างยักษ์สะกิดเขาด้วยนิ้วอ้วน ๆ “ฉันเตือนแกแล้วว่าอย่าจ้องฉัน”

นิ้วอ้วน ๆ มันเยิ้ม ทั้งรอยเบื่อนบนเสื้อริชเซอร์

“อย่า” เขาเตือน

แต่กลับโดนทำร้ายซ้ำอีกหน “แล้วจะทำไม”

รีชเซอร์ก็มมองรอยเปื้อนสองจุด ตามด้วยจุดที่สาม เขากัดฟันกรอด เริ่มนับ 1-10 แต่ก่อนถึง 8 ก็โดนซ้ำอีก

“หูหนวกหรือไง” รีชเซอร์ตะคอกบ้าง “ฉันเตือนแล้วว่าอย่า”

“แกวอนหาเรื่องเธอ” มันย้อน

“เปล่า” รีชเซอร์ตอบ “ไม่อยากจะเรื่องกับใคร แกเลิกทำอะไรงี้ ๆ ซะ  
ที”

อีกฝ่ายยิ้ม “ซีซาลด”

“เอามือใส่โครกออกไปให้ห่างฉัน”

“แล้วไง แกจะทำอะไร”

รีชเซอร์เริ่มนับต่อ 8 9...

“ออกไปซัดกันข้างนอกไหม”

10

“ถ้าแตะฉันอีก แกเจอดีแน่ ฉันเตือนแก 4 รอบแล้ว”

ชายร่างยักษ์ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วเริ่มทำแบบเดิมอีก รีชเซอร์รวบนิ้ว สกปรกหักกระดูกข้อแรกอย่างรวดเร็ว โขกหน้าผากกระแทกตั้งจุมูก หนักและแรง พอจนมันผงะ เขาไม่ต้องการให้ถึงขั้นปางตายเพราะรอยเปื้อนบนเนื้อซีดแค่ 4 จุด เลยเขยิบออกห่าง หมอนั่นร่วงลงพื้น เขาหันไปขอโทษผู้หญิงทางขวามือ

“ขออภัย คุณผู้หญิง”

เธอพยักหน้าง ๆ ก่อนหันไปตีมือต่ออย่างไม่มีเสใจ รีชเซอร์ใช้รองเท้าเขี่ย พลิกร่างที่นอนคว่ำให้หงายขึ้น เขยคางมันด้วยปลายเท้าให้หายใจสะดวก หมอเรียกทำนี่ว่าทำพื้นตัว

เขาจ่ายค่าเครื่องตีแล้วเดินกลับโมเต็ล ไม่ได้นึกถึงเหตุการณ์นั้นอีก จนเห็นตำรวจ 4 นายลงจากรถสายตรวจ หนึ่งในนั้นคือไอ้ยักษ์ที่โดนเขาเล่นงานจนสลบ ขณะนี้แต่งเครื่องแบบเต็มยศ รีชเซอร์เริ่มคิดหาทางออก

ถ้าเราเห็นมัน มันก็อาจเห็นเราได้เหมือนกันสิ ต้องเห็นแน่ถ้ามองถูกมุม แต่หมอนี่ยังมองไม่ถูกมุม รีชเซอร์ไม่โทษตัวเอง น่าจะคิดได้ตั้งแต่แรก

ใครจะกล้าจี้มนิ้วใส่คนตัวสูงใหญ่อย่างเขา นอกจากคนที่ม้ออำนาจ ใครล่ะที่คิดว่าตัวเองใหญ่คับฟ้า เขาน่าจะมองออกแต่แรก

เอาไงดี หมอนี่เป็นตำรวจห้องที่ ส่วนเขาเป็นเป้าที่เตะตา เลื้อยเลอะคราบ 4 จุด มีรอยขีดสุด ๆ บนหน้าผากอีก ตำรวจพิสูจน์ได้ไม่ยากกว่ารอยขีดตรงกันพอดีกับรูปกระดุกตั้งหัก ๆ ของมัน

เอาไงดี ตำรวจที่กำลังเดียดอาจลงมือแก้แค้นและสร้างปัญหาหนักให้เขาได้ นึกภาพการจับกุมในที่สาธารณะที่ตามมาด้วยความโกลาหล การยิงอย่างบ้าคลั่ง ปิดท้ายด้วยเกมสนุก ๆ แบบสื่งรมหนึ่งในห้องขัง ถ้าตอบโต้ข้อหาจะเพิ่มเป็นทวีคูณ สารพัดคำถามถามเข้ามา เขาตัดสินใจไม่พกบัตรหรือสมบัติติดตัว มีแค่แปรงสีฟันพับด้ามกับเงินในกระเป๋ากางเกงราว 2 พันเหรียญ เขาจะกลายเป็นบุคคลน่าสงสัยในทันที ข้อหาทำร้ายตำรวจอาจเป็นเรื่องใหญ่ในเทกซัส เผลอ ๆ ถึงขั้นปั้นพยานเท็จมาให้การว่าเขามุ่งร้ายเจ้าหน้าที่โดยปราศจากการยั่วยุ ลงเอยด้วยการถูกพิพากษาว่าทำผิดจริง มีโอกาสสูงถึง 70 เปอร์เซ็นต์ว่าจะได้เข้าคุกที่มีมาตรการเข้มงวด

เพราะฉะนั้นริชเชอร์จึงตัดสินใจหนี คิวแปรงสีฟันใส่กระเป๋าเสื้อกระโจนเปิดหน้าต่างแล้วปีนข้ามออกไป ก่อนดึงปิดให้เรียบร้อย จากนั้นเดินข้ามลานจอดรถโล่ง ๆ ไปยังถนน เลี้ยวขวาแล้วเดินไปเรื่อยจนอาคารเดี่ยว ๆ ช่วยบดบังร่างไว้ มองหารถบัสหรือแท็กซี่ แต่ไม่เห็นสักคัน ตัดสินใจเหยียดแขนชูหัวแม่มือขออาศัยรถชาวบ้านที่ผ่านไป มีเวลาหารถราว 10-15 นาทีก่อนที่จะตำรวจจะค้นโมเต็ลเสร็จ แล้วเริ่มตระเวนออกไล่ตามห้องถนน

เวลาบีบเกินไป ตอนนี้ 07.39 น. อุณหภูมิกว่า 38 องศา ไม่มีใครยอมจอดรับแน่ ไม่น่าหลบไปไหนทัน ต้องเปลี่ยนแผน แต่กลายเป็นว่าเขาคิดผิด เขานี้มีแต่เรื่องให้ประหลาดใจ

**มือสังหาร** 3 คน ชาย 2 หญิง 1 ทีมนักฆ่าอาชีพจากต่างรัฐ ถิ่นฐานอยู่ในลอสแอนเจลิส ติดต่อกันผ่านคนกลางในเมืองดัลลัส ส่งผ่านข้อมูลในลาสเวกัส ประสบการณ์ไซโคโซนนับ 10 ปี รับงานแถบตะวันตกเฉียงใต้ไม่

จำกัดว่าที่ไหน ตลอด 10 ปีไม่เคยมีปัญหาเพราะละเอียดรอบคอบและเข้าหากันดี แถมบุคลิกยังเหมาะกับงานประเภทนี้ คือเป็นคนขยันที่ดูภายนอกไม่มีอะไรโดดเด่น อยู่รวมกันสามคนดูคล้ายเซลล์ขายเครื่องถ่ายเอกสารที่กำลังไปประชุม

เหยื่อสังหารเท่านั้นที่มีโอกาสเห็นพวกเขาอยู่พร้อมหน้า ปกติจะแยกย้ายกันเดินทางเสมอ คนหนึ่งขับรถ อีกสองคนขึ้นเครื่องบิน แต่มักไปกันคนละเส้นทาง ทุกครั้งผู้ชายคนหนึ่งจะขับรถเพราะถ้าผู้หญิงขับจะเป็นเป้าสนใจ รถที่ใช้ทำงานมักเช่าจากอาคารผู้โดยสารขาเข้าในสนามบินลอนดอนเจลิส เคาน์เตอร์รถเช่าที่นั่นดูสวยที่สุดในโลก ชายคนนั้นจะเลือกเช่ารถเก๋งแบบที่ครอบครัวยุคใหม่ใช้กัน แสดงใบขับขี่กับบัตรเครดิตของจริงซึ่งออกให้โดยรัฐที่ทางไกลความเจริญ เจ้าของบัตรตัวจริงตายไปแล้ว เขาจะยืนรอเวลาอยู่ที่ฟุตบาทให้ผู้โดยสารทะลักออกจากเครื่องบินตรงไปรับกระเป๋า แล้วค่อยเข้าไปต่อแถวกลมกลืนไปกับหลายร้อยคน

เขาเป็นชายร่างเล็กผิวคล้ำไม่มีอะไรสะดุดตา ถือถุงทะเลกับกระเป๋าหิ้วอีกใบ ทำสีหน้าเมื่อหน่วยระหว่างทำเอกสารเช่ารถ จากนั้นนั่งรถบัสไปเอารถที่ลานจอด โยนกระเป๋าไว้ท้ายรถแล้วขับไปเข้าคิวตรงทางออก วนรั้วจุดหมายบนทางหลวงรอบ ๆ ตัวเมืองราว 40 นาทีเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครตาม จากนั้นหลบเข้าไปในเมืองเวสต์ฮอลล์วูด หยุดหน้าโรงรถในซอยหลังร้านขายชุดชั้นในผู้หญิง เปิดประตูโรงรถ เปิดท้ายรถเปลี่ยนไปใช้กระเป๋าเดินทางในลอนดอนสีดำ 2 ใบ ของที่อยู่ข้างในคือเหตุผลที่ต้องเดินทางด้วยรถ ปล่องยี่ให้ผ่านเครื่องเอกซเรย์ที่สนามบินไม่ได้เป็นอันขาด

จากนั้นขับไปตามถนนแซนตาโมนิกามุ่งไปทางตะวันออก เลี้ยวลงใต้เข้าถนนสาย 101 วกไปทางทิศตะวันออกตามถนนสาย 10 ใช้เวลาสองวันเพื่อไปยังเท็กซัส เขาไม่สูบบุหรี่ แต่จุดไฟที่ปลายมวนแล้วคิบบไว้หว่างนิ้วตลอดเวลา เขี่ยขี้บุหรี่ลงบนพรม หน้าปัด และพวงมาลัย ปล่องยี่บุหรี่ใหม่จนหมดมวนแล้วขี้ในที่เขี่ย บริษัทรถเช่าต้องดูฝุ่นทำความสะอาดทุกซอกมุม นิดสเปรย์ใช้น้ำยาเช็ดลบร่องรอยทุกอย่างที่เขาทิ้งไว้รวมทั้งลายนิ้วมือ

ชายคนที่สองก็กำลังเดินทางเช่นกัน คนนี้ตัวสูงใหญ่และผิวขาวกว่าคนที่ขับรถ แต่เหมือนกันตรงที่ไม่มีลักษณะเตเตตา เขาเดินปะปนกับฝูงคนเข้าไปในอาคารผู้โดยสารสนามบินลอสแอนเจลิส ชื่อตัวเครื่องบินไปแอตแลนตา พอไปถึงก็เปลี่ยนกระบะไป หลักฐานในกระบะไปใหม่ทำให้กลายเป็นอีกคน จากนั้นชื่อตัวอีกใบไปสนามบินดัลลัส-ฟอร์ตเวิร์ท

ส่วนผู้หญิงเดินทางในวันต่อมา รายนี้เป็นหัวหน้าทีม อายุใกล้วัยกลางคน รูปร่างลั่นหัด ผมบลอนด์สวย ไม่มีลักษณะพิเศษนอกจากหาเลี้ยงชีพด้วยการฆ่าคน เธอทิ้งรถส่วนตัวไว้ในลานจอดที่สนามบินลอสแอนเจลิส จากนั้นไปซื้อตัวเครื่องบินและใช้ใบขับขี่ของจริงแสดงตัวที่หน้าประตูขึ้นเครื่อง เป็นเวลาเดียวกับที่คนขับเริ่มออกเดินทางในวันที่สอง

หลังจากแวะเติมน้ำมันในวันแรก ชายคนนั้นขับอ้อมเนินเขาในรัฐนิวเม็กซิโก ก่อนจะจอดบนไหล่ทางอันเงียบเชียบ เปิดกระบะป้ายทะเบียนรถออกมา เปลี่ยนป้ายจากแคลิฟอร์เนียเป็นแอริโซนา จากนั้นเลี้ยวกลับเข้าทางหลวงเพื่อขับต่ออีกชั่วโมง ก่อนจะเข้าไปจอดที่โมเต็ลแห่งหนึ่ง เข้าห้องด้วยการจ่ายเงินสด เขียนที่อยู่ในเมืองทูซอนและจดเลขทะเบียนรถของรัฐแอริโซนาลงในทะเบียนผู้เช่าห้อง

หลังจากนอนพักยาว 6 ชั่วโมงในห้องที่แอร์ไม่เย็น เข้าวานรุ่งขึ้นจึงออกสู่ถนนอีกครั้ง เขาจอดรถทิ้งไว้ที่ลานจอดระยะยาวในสนามบินดัลลัส-ฟอร์ตเวิร์ท หัวกระบะเดินทางสองใบไปขึ้นผู้โดยสารขาเข้า ยื่นต่อแถวหน้าเคาน์เตอร์บริษัทรถเช่าเฮิร์ตซ์ เขาต้องการเช่ารถฟอร์ด โดยเฉพาะฟอร์ดรุ่นคราวนวิคตอเรีย

คนขับเช่ารถโดยใช้บัตรประจำตัวของรัฐอิลลินอยส์ ได้รถเช่าหน้าตาเรียบ ๆ สีฟ้าเมทัลลิก สีไม่อ่อนไม่เข้ม จากนั้นขับตรงไปยังเมืองดัลลัส จอดที่โมเต็ลใกล้สนามบินเบสบอลแห่งหนึ่ง เข้าพักที่นั่นโดยใช้บัตรประจำตัวอันเดิม พักเหนื่อยชั่วคราวแล้วออกไปเจออีกสองคน เป็นเวลาเดียวกับที่แจ็ค ริชเชอร์ยกหัวแม่มือโมกรถห่างออกไปกว่า 640 กิโลเมตร

**ประหลาดใจ** ครั้งแรกที่ตำรวจโผล่มาแบบคาดไม่ถึง ริชเชอร์ก็ต้องประหลาดใจครั้งที่สอง เมื่อมีคนจอดรับเขาภายใน 3 นาที เหนื่อยยังไม่ทันออกด้วยซ้ำ ประหลาดใจครั้งที่สามเมื่อเห็นคนขับเป็นผู้หญิง แต่หลังจากได้พูดคุยก็ต้องประหลาดใจสุด ๆ

25 ปีมานี้เขาโบกรถในประเทศต่าง ๆ นับครั้งไม่ถ้วน แต่การยกหัวแม่มือแล้วได้รถในเวลาเพียง 3 นาทีเท่าที่จำได้เป็นสถิติที่เร็วที่สุด วิถีเดินทางโดยอาศัยโบกรถใกล้สูญพันธุ์เต็มที นักธุรกิจอาจมีปัญหากับบริษัทประกัน ชาวบ้านธรรมดาที่กระแวงมากขึ้น เพราะไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเป็นพวกโรคจิตหรือเปล่า โดยเฉพาะฝ่ายนักโบทเป็นริชเชอร์ยิ่งแล้วใหญ่ เขาไม่ใช่ชายตัวเล็กที่แต่งตัวเรียบร้อยดูไม่มีพิษภัย แต่สูงเฉียดสองเมตร น้ำหนักเกือบแตะ 113 กิโลกรัม แต่งตัวปอน ๆ หนวดเคราไม่โกน ผมเผ้ากระเซิง คนเห็นแล้วไม่สบายใจและเลือกอยู่ห่าง ๆ มากกว่า ยิ่งตอนนั้นมีรอยขีด ๆ ร้อน ๆ บนหน้าผากด้วย เขาเลยแปลกใจที่มีคนจอดรับภายใน 3 นาที

ยิ่งน่าแปลกที่คนขับเป็นผู้หญิง เพราะคนแข็งแรงแรงมักรังเกียจที่อ่อนแอกว่า ชายสูงอายุมักกับเด็กสาวขึ้นรถเพราะเห็นว่าไม่น่าอันตราย แม้ทุกวันนี้เด็กสาวบางคนจะทำตัวเป็นนักต้มตุ๋น กล่าวหาหน้าด้าน ๆ ว่าคนขับลวนลามทางเพศ เรียกเงินร้อยเหรียญแลกกับการไม่เอาเรื่อง ทำให้ทุกวันนี้โบกรถยากขึ้น และที่ยากสุด ๆ แทบเป็นไปไม่ได้เลยคือ ผู้หญิงหุ่นบอบบางรับชายตัวสูงใหญ่ดูน่ากลัวขึ้นรถเก่งหู่ แต่มันเป็นไปแล้วภายใน 3 นาทีเท่านั้น

ริชเชอร์เดินหลบอากาศร้อนจัดไปทางใต้ เลี้ยวไปทางตะวันตกของโมเต็ล รีบยกหัวแม่มือซ้ายขึ้นเมื่อเห็นรถเก๋งสองประตูสีขาว คนขับชะลอก่อนจอดรถชิดขอบทาง แดดยามเช้าสะท้อนฝากระโปรงจนตาพร่า กระจกฝั่งผู้โดยสารเลื่อนลง ตอนนั้นเป็นเวลา 07.42 น. ของวันศุกร์

“ไปไหน” เธอตะโกนถามเหมือนคนขับแท็กซี่

“ที่ไหนก็ได้”

นักโทษตัวเองที่ตบเงินง่า การไม่เจาะจงจุดหมายปลายทางพาให้เรื่องเลวร้ายได้เสมอ ฝ่ายนั้นอาจจะคิดว่าเขาเป็นพวกหลกกลอยไม่น่าไว้ใจ แล้วเริ่มกังวลเรื่องความปลอดภัย แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับยกหน้าพูดหน้าตาเฉย

“ขึ้นมาเลย ฉันไปทางเพคอสเคาน์ตี”

ริชเซอร์ยืนนิ่งอึ้งอยู่ชั่วครู่ เธอเอียงคอมองผ่านหน้าต่าง

“เยี่ยม”

เขาตอบรับพร้อมเปิดประตูก้าวขึ้นนั่ง ในรถเปิดแอร์เต็มสูบ เบาะหนัง เย็นเฉียบ เธอกดสวิตช์เลื่อนกระจกขึ้นขณะที่เขาปิดประตู

“ขอบคุณ”

เธอชะงักดูถนนข้างหลังทำเป็นไม่สนใจปฏิกิริยาของเขา คนเรารับคน แลกหน้าขึ้นรถด้วยเหตุผลหลากหลาย บางคนเคยโบกรถตอนอายุยังน้อย พอวันหนึ่งสุขสบายมีรถใช้ จึงตอบแทนสิ่งที่เคยได้รับให้กับคนอื่น คล้ายเป็น วัฏจักร บางคนมีนิสัยโอบอ้อมอารี บางคนแค่อยากมีคนคุยด้วยแก้เหงา

แต่ถ้าผู้หญิงคนนี้อายากคุยจริงก็คงไม่รีบร้อน ริชเซอร์สำรวจภายในรถ คาติสแลคสองประตูทรงยาว หูมาก อายุการใช้งานราว 2 ปี สะอาดเยี่ยมทั้ง คัน เบาะหนังสีขาว กระจกสีชาคล้ายขวดไวน์เปล่า บนเบาะหลังมีกระเป๋าถือ สีดำกับกระเป๋าเอกสารเล็ก ๆ อีกใบ ตัวกระเป๋าถือน่าจะทำจากพลาสติก ส่วน กระเป๋าเอกสารเป็นหนังวัสดุสภาพค่อนข้างเก่า กระดาษพับหลายแผ่นไพล่จาก ซิปที่เปิดอ้า คล้ายกระดาษที่เห็นในสำนักงานกฎหมาย

“เลื่อนเบาะได้นะ จะได้นั่งสบายขึ้น” เธอออก

“ขอบคุณ”

เขาถอยเบาะไปข้างหลังและลดระดับลงเพื่อไม่ให้เบาะสายตาคนนอก เครื่องยนต์ทำงานเงียบกริบ คล้ายนั่งเก้าอี้หมอบัน

“อืม ดูสบายขึ้น” เธอขำเลี้ง

เธอนั่งชะงักล้วงมามาลัยเพราะตัวเล็ก เขาเอี้ยวมองคนขับโดยไม่จ้อง ตรง ๆ หุ่นบาง ผิวคล้ำ น่าจะหนักแค่ 45 กิโล อายุราว 30 ผมดำยาวเป็น ลอน นัยน์ตาดำ เวลายิ้มเห็นฟันซี่เล็กขาวคล้ายคนเม็กซิกัน อาจเป็นคน เม็กซิกันชั้นสูง ใส่ชุดเดรสผ้าฝ้ายเรียบ ๆ แต่ดูแพง ท่อนบนแขนกุด ชาย กระโปรงอยู่เหนือเข่า แขนขาคัลล้าเนียนเหมือนเพิ่งขัดผิวมา

“จะไปไหนล่ะ” เธอยิ้มกว้างกว่าเดิม “ฉันถามแล้ว แต่เหมือนคุณยังไม่แน่ใจ”

สำเนียงอเมริกันแท้ ๆ ค่อนมาทางแถบตะวันตกมากกว่าทางใต้ เธอจับพวงมาลัยสองมือ เขาจึงเห็นแหวนสองวงบนนิ้ว วงหนึ่งเป็นแหวนแต่งงานอีกวงเป็นแหวนทองคำขาวประดับเพชรเม็ดโต

“ที่ไหนก็ได้ ให้หลังที่ไหนก็ลงที่นั่น”

เธอเงยไปชั่วคราวจิตใจก่อนจะยิ้มอีก “หนิอะโรมาลอสี่ นี่ฉันรับผู้ร้ายขึ้นรถเธอเนี่ย”

รอยยิ้มทำให้ดูเหมือนไม่ได้ตั้งใจถาม แต่เขากลับมองว่าเธอคิดจริงจัง ในสถานการณ์แบบนี้ใช่จะเป็นไปไม่ได้ เธอกำลังเสี่ยง ไข้อย่างเสี่ยงนี้ละที่ทำให้หนักโบกรถอย่างเขาสูญเสียพันธุ์

“ผมกำลังสำรวจ”

“สำรวจเทกซัสนะเธอ มีคนค้นพบที่นี่ตั้งนานแล้ว”

“แบบนักท่องเที่ยว” ริชเซอร์ขยายความ

“คุณดูไม่เห็นเหมือน พวกนั้นใส่เสื้อผ้าสบาย ๆ นั่งมาที่รถบัสนะ”

เธอยิ้มอีกหน ดูมั่นใจและสง่างาม สาวเม็กซิกันสวยเฉียว แต่งตัวดี พูดเก่ง ขับคาติลแลค เขาเพิ่งรู้ว่าคำตอบห้วนเกินไป สารรูปดูไม่ได้ หัวกระเซิง หนวดเคราไม่ได้โกน เลื่อมอมแมม กางเกงยับ แกรมหน้าผากยังมีรอยซ้ำอีก

“อยู่แถวนี้เธอ” เขาถามต่อ

“ทางใต้ของเพคอสเคาน์ตี ไปอีก 480 กิโลเมตร อย่างที่บอกฉันกำลังจะไปที่นี่”

“ผมไม่เคยไป”

เธอเงยประหวั่นรอสัญญาณไฟตรงทางแยก พอไฟเขียวก็ออกวิ่งในช่องขวาตลอด เขาชำเลืองเห็นขาที่นอนบนขณะเธอขยับตัวเหยียบคันเร่ง กัดปากพร้อมหรีต่า ท่าทางบอกเป็นนัยว่ากำลังเครียดแต่ยังควบคุมได้

“สำรวจทั่วลัซบีอกแล้วเธอ” เธอถาม

“เห็นรูปปั้นบัตต์ดี ฮอลลีย์ด้วย”

เธอเหลือบมองวิทยุคล้ายคิดว่า *เขาชอบดนตรี น่าจะชวนคุยเรื่องนี้ต่อ*

“ชอบบัตต์ดี ฮอลลีย์เธอ” เธอถามต่อ

“ก็ไม่เชิง” ริชเซอร์ตอบ “ไม่น่าสนใจเท่าไร”

เธอพยักหน้า “ริตซี วาเลนส์ดีกว่า มาจากลับบ็อกเหมือนกัน”

“เคยเห็นที่วอลล์ออฟเฟมที่ถนนฮอลลีวูด”

“อยู่ลับบ็อกนานแค่ไหน”

“วันเดียว”

“จะเดินทางต่อหรือ”

“น่าจะ” เขาตอบ

“ไปไหนก็ได้ขึ้นหรือ” เธอพูดเหมือนถาม

“น่าจะ” เขาย้ำประโยคเดิม

ป้ายขนาดเล็กข้างทางบอกให้รู้ว่าผ่านเมืองลับบ็อกมาแล้ว ริชเซอร์ยิ้มให้ตัวเองพร้อมหันไปมอง คิดในใจว่าหนิตำรวจพันสักที่

**ชายสองคน**นั่งอยู่เบาะหน้าในรถคราวน์วิก คนตัวสูงเป็นคนขับ ให้คนร่างเล็กผิวดำได้พัก หญิงหัวหน้าที่นั่งเบาะหลัง รถเคลื่อนออกจากโมเต็ลเร่งความเร็วเมื่อเข้าทางหลวงระหว่างรัฐสาย 20 มุ่งหน้าไปทางตะวันตกสู่เมืองพอร์ตเวิร์ท ไม่มีใครเปิดปากพูดสักคำ แต่คิดถึงความกว้างใหญ่ของเทกซัสก็ขนลุกแล้ว หัวหน้าที่อ่านข้อมูลมาว่ารัฐเทกซัสมีเนื้อที่ถึง 7 เปอร์เซ็นต์ของอเมริกา ใหญ่กว่าเกือบทุกประเทศในยุโรป ระยะทางแนวขวางกว้างกว่าจากนิวยอร์กไปชิคาโกซะอีก ข้อมูลจึงเป็นตัวเน้นย้ำว่าทำไมพวกเขาถึงต้องการเวลามากนัก นี่ขนาดแค่เดินทางภายในรัฐ ยังดีที่รถคันนี้เงียบและเย็น สบายพอ ๆ กับพักผ่อนในโมเต็ล แต่เวลาเหลือน้อยมากแล้ว

**ลดความเร็ว**ขณะเลี้ยวโค้งแคบ ๆ เข้าสู่เส้นทางไปรัฐนิวเม็กซิโก แต่กิโลเมตรต่อมาก็หักเลี้ยวซ้าย ตรงลงใต้สู่ดินแดนของประเทศเม็กซิโกแทน เขาสังเกตเห็นรอยยับกลางชุด เของใส่ซ้ำเป็นวันที่สองแล้ว ได้กลิ่นน้ำหอมจาง ๆ ผสมกับลมเย็นจากช่องแอร์

“เพคัหน้าเหียวใหม่” ริชเซอร์ถามแทรกความเงิบ

“เพคอส”

“นั่นล่ะ”

เธอยกไหล่ “ฉันชอบ คนเม็กซิกันอยู่ที่นี่เยอะ เลย์รู้ลึกลับบายใจกว่า  
ที่อื่น”

มือขวาจับพวงมาลัยแน่น ริชเซอร์เห็นเส้นเลือดบนขี้นี้ได้ผิวหนัง

“ชอบคนเม็กซิกันหรือ”

เขายกไหล่ “เฉย ๆ”

“ไม่ชอบเข้าสังคมใช้ไหม”

“ขึ้นอยู่กับสถานการณ์”

“ชอบแคนตาลูปไหม”

“ชอบเหมือนผลไม้อย่างอื่น”

“แถบเพคอสปลูกแคนตาลูปหวานที่สุดในเท็กซัส หวานที่สุดในโลกด้วย  
ซ้ำ เดือนกรกฎาคมมีแข่งขั้วพยศ แต่ปีนี้คุณคงพลาดแล้วล่ะ ถัดจากเพคอส  
ขึ้นไปหน่อยเป็นเลฟวิงเคาน์ตี เคยไปไหม”

เขาส่ายหน้า “ไม่เคย”

“เป็นเคาน์ตีที่มีคนอยู่น้อยสุดในอเมริกา แต่คนรวยสุดถ้าเทียบรายได้  
ต่อหัว ทั้งเคาน์ตีมีประชากรแค่ 110 คน แต่มีสัญญาเช่าทำธุรกิจขุดเจาะ  
น้ำมันตั้ง 420 แห่ง”

“ฉันผมขอลงที่เพคอส น่าจะเพลิน”

“เพคอสมีประวัติตั้งแต่ยุคบุกเบิกทุ่งน ทางรถไฟสายเท็กซัส-แปซิฟิกไป  
สิ้นสุดที่นั่น ผับบาร์และอะไรต่อมิอะไรผุดเต็มไปหมด ที่นั่นเคยได้ชื่อว่าเป็น  
เมืองเถื่อน แต่ก็ยังมีคนใช้ชีวิตอยู่บ้าง เพคอสสำหรับบางคนคือการไปยังคน  
แล้วโยนศพลงแม่น้ำ”

“ตอนนี้อยู่เถื่อนเหมือนเดิมไหม”

รอยยิ้มคราวนี้ไม่เหมือนเดิม ดูสบายใจและมีเสน่ห์มากขึ้น

“ไม่... ไม่ค่อยแล้วล่ะ”

“ครอบครัวคุณมาจากเพคอสใช่ไหม”

“แคลิฟอร์เนีย ฉันมาอยู่เทศซัสหลังแต่งงาน”

คุยไปเรื่อย ๆ เธออุตส่าห์ช่วยเราไว้

“แต่งงานนานหรือยัง”

“ไม่ถึง 7 ปี”

“ครอบครัวอยู่แคลิฟอร์เนียนานแค่ไหน”

เธอยิ้มอีกครั้ง

“นานกว่าคนอื่น”

รถทยานไปตามที่ราบว่างเปล่า เธอขับเร็วขึ้นเมื่อถนนทอดตัวยาวเป็นเส้นตรง ริชเชอร์มองผ่านกระจกหน้ารถเห็นท้องฟ้าแดดแรงเป็นสีเขียวยาวอนมาตรวัดบนหน้าปัดรถบอกว่าข้างนอกร้อน 43 องศา แต่ในรถแค่ 16 องศา

“คุณเป็นทนายใช่ไหม” เขาถาม

เธอทำหน้างออยู่แวบหนึ่ง ก่อนเหลือบดูกระจาเอกสารผ่านกระจกมองหลัง

“เป็นลูกความของทนายต่างหาก”

การพูดคุยหยุดชะงักอีกครั้ง เริ่มอี๊ดอ๊ดเมื่อเห็นอีกฝ่ายกระวนกระวาย

“แล้วเป็นอะไรอีก” เขาเปิดปากถามต่อ

“เป็นภรรยา แม่ ลูก น้อง และเป็นเจ้าของม้าสองตัว แค่นั้นแหละคุณล่ะ”

“ไม่มีอะไรพิเศษ” เขาตอบ

“ต้องมีบ้าง”

“เคยมี เคยเป็นลูก น้อง และแฟนของคนคนหนึ่ง”

“เคยเหรอ”

“พ่อแม่กับพี่ตายหมดแล้ว แฟนทิ้ง และก็ไม่มีม้าสักตัว”

“เสียใจด้วย”

“ที่ผมไม่มีมันนะเหรอ”

“เปล่า เสียใจที่คุณอยู่ตัวคนเดียว”

“เป็นอดีตไปแล้ว เปลี่ยนมันไม่ได้ แต่ไม่เลวร้ายอย่างที่คิดหรอก”

“ไม่เหงาเหรอ”